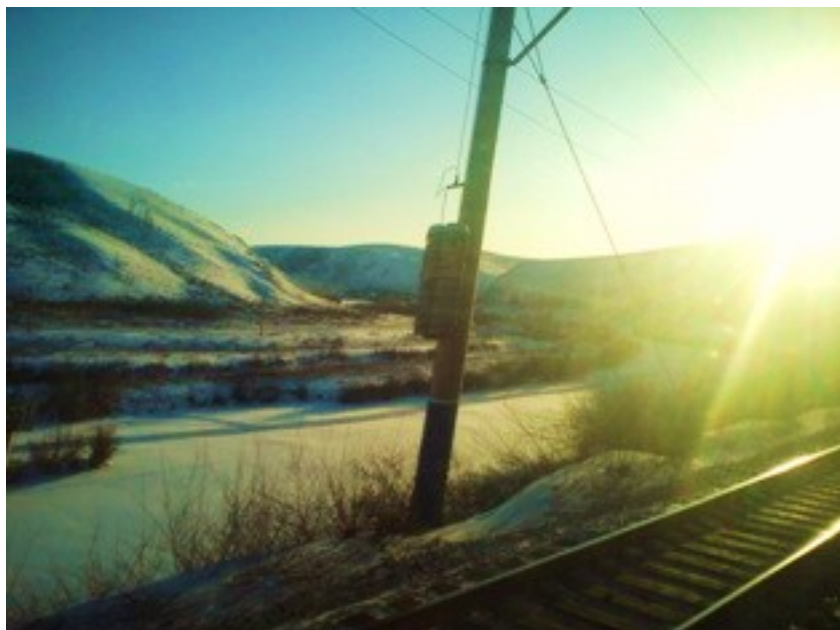

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

Poviete si, čo zas ten Robo tak poeticky píše o „Láske“ ktorá ho sprevádzala osobne počas troch dní cesty vlakom z Blagoveščenska do Irkutska cez Sibír... Nuž ale tentoraz to myslím úplne vážne a bez metafór. Skutočne bola celú cestu vedľa mňa v kupé a mala aj kúpený lístok, dokonca ju tak všetci vo vlaku oslovovali... Ako je to možné? Jednoducho...

Dávajúc lístok nášmu novému sprievodcovi spolu so svojim pasom ako vždy pred vstupom do vlaku si tak vnútri hovorím: „Čo zas Boh pre mňa tentoraz počas cesty domov pripraví...?“ A bolo toho neúrekom... Už hneď na začiatku bolo pre mňa zábavný fakt, že keď som cestoval do Blagoveščenska, „býval“ som hneď v prvom vozni za lokomotívou a na cestu späť do Irkutska som nastúpil do posledného 16-teho vozňa podľa lístka samozrejme... Druhým prekvapením bolo, že keď som nastupoval do vlaku, taaaak som sa modlil a požehnával tých ľudí, s ktorými budem tentoraz cestovať, aby to boli dobrí ľudia, s ktorými sa bude dať fajn porozprávať a taaaak... a keď som prišiel na svoje miesto, vidím – okolo mňa samí Číňankovia, ktorí poriadne nerozumeli, čo som im hovoril... Reku fáááájne, budeme sa celú cestu rozprávať posunkami... To budú hlboké rozhovorrriyyy... Uuuuf. No úprimne som sa zasmial – samozrejme vnútri... Nakoniec sa ukázalo, že jeden z nich trooošku rozumie po rusky, druhý vôbec a tretia slečna nebola Číňanka ale Buriatka (Buriati sú domorodý národ, ktorý obýval a obýva Južnú časť Sibíri okolo Bajkalu a ďaleko za ním) a táto slečna hovorila úplne plynule po rusky, tá ale nejavila veľkú túžbu po komunikácii – neskôr som sa dozvedel, že sa volá Seržena... Tak som si povedal: „No, Roberto, nemôžeš chcieť, aby ti Pán neustále dával do cesty úžasných ľudí, s ktorými sa rýchlo spriatelíš a stanete sa dobrými priateľmi. Nechceš toho až moooc? Pekne sa uspokoj. Možno Boh chce, aby si sa upokojil a počas cesty domov porozprával s Ním, prežil spolu s Ním nádherné chvíle, na ktoré budete určite aj vo večnosti radi spolu s Ním spomínať.“ Myslíte, že také niečo by mohlo byť? Sedieť vedľa Boha Otca vo večnosti a spoločne sa dobre zabávať a spomínať na to, ako bolo na tej zemi krásne, možno aj ťažko, smutne a bolestivo, no predsa len spolu držiac sa za ruky... Ktovie, keď tam prídeme, potom si vás všetkých nájdem a

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

spýtam sa vás na to opäť... Možno sa zasmejeme nad touto mojou predstavou a vy mi poviete: „Roobert, ale smiešne sme si to nebo predstavovali však? A ono je nekonečne krajšie...“ A spoločne sa zasmejeme... a zaspomíname... Nuž uvidíme... v nebi... Pamätajte!

Príchod "Lásky"

Už som sa pripravoval vnútorne na tichú trojdňovú cestu transsibírskou magistrálou späť do Irkutsku, keď sa tu zrazu odniekiaľ vzala a na miesto oproti mne si sadla „Láska“. Čo? Poviete si: „Uuuuaau! A ako vyzerala, u určite to bola krásna slečna s nádherným milujúcim pohľadom a taaaak?“ A veruže nie... Bola to klasická a predsa neklasická staručká ruská bááábuška. A prečo Láska? Nuž krásne na menách v Rusku je to, že svojim trom dcéram môžete dať nielen meno Viera, ako u nás na Slovensku, ale aj „Nadežda“, čo znamená „Nádej“ a najkrajšie na tom je to, že aj meno „Ľubov“, čo znamená „Láska“. A táto bááábuška, ako som sa neskôr dozvedel, sa volala „Ľubov“=“Láska“ (predstavte si, ako vás na Slovensku oslovujú „Láska, prosím Ťa, mohla by si mi s týmto pomôcť?“ – zábavná predstava, alebo: „Nádej, prosím, príď ku mne na chvíľu, chcem ti niečo povedať.“ – škoda, že také mená u nás neexistujú. Predstavte si ďalšie také mená ako Pokora, Odvaha, Milosť, Pokoj, Radosť...). Ako sa neskôr počas cesty ukázalo, „Láska“ bola poslaná od Boha ako anjel, ktorý ma počas celej cesty ochránil od mnohých nepríjemností, rozveseľoval a zabával svojimi príbehmi zo života, múdrymi radami do života, ktorej som sa aspoň na tú „chvíľu“ troch dní stal jej synom... ako to raz večer povedala ona sama, keď sa zamotávala do deky a raz nemohla tú deku dať tak ako potrebovala a ja som jej v tom pomohol, počul som ju len tak polohlasne s takým sladučkým spokojným hlasom povedať: „Spasíba, synček!“ (Ďakujem, synček!) Príjemné šokovaný som sa zmohol len na pár slov: „Ni za što, mamochka!“ a usmial som sa popod fúzy... Hm,... je to zvláštne, ako si s niektorými ľuďmi tak rýchlo sadnete a vytvoríte pokojný, príjemný, priateľský vzťah a s niektorými, s ktorými žijete tak strašne dlho to nejde a nejde... Možno preto, poviete mi, že s tými sa vidíme len pár minút, hodín a tak nestihnú uvidieť aj tienistú stránku nášho ja... Kto vie... Mať však človeka, ktorý Ťa miluje aj potom, čo spoznal aj tu najčiernejšiu stránku tvojho ja, tomu hovorím šťastie a poklad nevyčísľiteľnej hodnoty... Len pár šťastlivcom sa to počas tak krátkeho života, aký máme, podarí... Ty si taký šťastlivec? Alebo si iba slepý a nevidíš práve takého milovaného a milujúceho vedľa seba? Mnohí ich nemajú len preto, lebo si ich za celý život jednoducho nevšimnú, pre vlastnú pýchu, zahľadenosť do seba alebo preto, lebo vždy hľadajú inde, ďaleko a ono to šťastie často leží, stojí alebo sedí blízko pri tebe, možno Ťa drží práve za ruku, možno čaká, kým sa prebudíš... Hm? Kto si?

Zopár slov o "Láske" a jej živote

„Láska“ (bábuška Ľubov) bola výbornou spoločníčkou. Vôbec sa netrápila s

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

tým, že okolo sú ľudia, ktorých prvý krát vidí. Rozrozprávala každého aj Číňanov. Úplne prirodzene, bez najmenších problémov, začala rozprávať o sebe, o svojich deťoch, vnukoch. A my sme so záujmom počúvali a počúvali. Seržena sedela pri nej ako jej dcéra a evidentne si veľmi padli do oka - zhovárali sa totiž ako matka s dcérou. Ja som sedel oproti na svojom lôžku a napäto počúval rôzne historiky z jej života. Naša „Láska“ totiž kedysi bola v socialistických časoch vedúcou (načaaľnikom, ako to v Rusku hovoria) veľkých oddelení nákladnej a neskôr osobnej dopravy v jednom z automobilných závodov tej doby. Mala pod sebou veľa mužov, ktorých usmerňovala a takisto kontrolovala. Ako hovorila, mala úžasný cit pre alkohol. Zacítila ho na niekoľko metrov a chlapi sa teda všelijako zamaskovávali, ale nikdy ju neoklamali a mali pred ňou poriadny rešpekt... (pritom bábuška maličká... nuž nie každý malý telom je aj malý duchom...).

Smutný príbeh s vnukom "Lásky"

{joomplu:3074 left}„Láske“ sa narodili dvaja synovia. Obidvaja sú úspešne zosobášení a teraz už aj úspešne rozvedení (v Rusku idú rozvody na dračku – ako na bežiacom páse). Ten mladší syn je tichý a zádumčivý, neprehovorí často aj niekoľko dní ani slova – celkom po svojom otcovi, ako sama potvrdila. Jeden z vnukov ako 13-ročný sa šiel previezť na motorke svojho kámoša a keď akosi nešťastne spadol, vylial sa benzín na neho aj na motorku. Keď potom chcel rýchlo motorku vrátiť kamarátovi, aby jeho mama na neho nekričala, aby si jednoducho nič nevšimla, chcel potečený benzín vyčistiť tou najrýchlejšou a najspoľahlivejšou cestou... Akosi zabudol, že to bola aj najnebezpečnejšia cesta... Hlúpy nevedomujúci si, že sám je poliaty benzínom, zapálil benzín na zemi a ten sa tak vznietil, že oheň preskočil aj na neho a on začal veľmi rýchlo celý horieť. Bolo už príliš neskoro, keď si to kamarát aj jeho mama všimli a utekali mu na pomoc... Odviezli ho tuším so skoro 60-timi percentami popálenín do nemocnice. Už pri 30% to je životu nebezpečné. Telo to jednoducho od šoku a bolesti nevydrží a skolabuje. 10 dní, hovorila „Láska, sa nedokázala pohnúť z domčeka a ísť pozrieť svojho vnuka do nemocnice... Vedela, že keby ho takého videla, jej srdce by to nevydržalo a puklo od bóľu a žiaľu... Prišla až po 10 dňoch a pomáhala až do konca, kde bolo treba. Výbornou správou bolo, že oheň nezasiahol jeho tvár. Celú pravú stranu tela a celý chrbát mal však spálený... Dlhé mesiace sa dával do poriadku v nemocnici, prešiel niekoľkými plastickými operáciami, všetko sa však do poriadku dať nedalo, popálenie bolo príliš silné. Dnes už má vnuk 20 rokov a žije ďalej... Nuž, aj takéto ťažké chvíle prídu do života každého... Škoda, že je to často iba kvôli našej vlastnej hlúposti. Väčšími popáleninami sú popáleniny duše od ohňa nenávisti, pomsty, zneužívania a psychického týrania a teroru, po ktorom ešte aj dnes tooľko ľudí z nepochopiteľných dôvodov tak často siaha, keď si už nevedia inak pomôcť, keď už inak nevedia donútiť ľudí okolo seba, aby ich milovali, aby robili podľa ich sebeckých chůťok... Toľko násilia, toľko zničených duší vychádza z našich rodín, že keby sme tie popálené, zbité a dorezané duše videli, ako prechádzajú okolo nás v húfoch, zaplakali by sme od bolesti... Ako sa môže na nás pozerat Boh, anjeli, svätí, naši blízki, ktorí nás predišli do neba, ktorí vidia predovšetkým naše duše...? Človek človeku vlkom... ako hovorí staré príslovie... Ako ty dosahuješ splnenie svojich prianí od iných okolo seba? Vychrlíš na nich oheň svojich nadávok a urážok? Alebo to

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

odovzdáš Bohu v modlitbe a hľadáš inú cestu, ktorou máš spolu s nimi kráčať v pokoji, láske a odpustení? Cesta násilia je tá ľahšia cesta... a On hovoril o ceste úzkej, ktorá vedie do večného života...

Kreščenské mrazy a zamrznutý vlak

{joomplu:3082 left}„Láska“ rozprávala aj o tom, ako pred niekoľkými rokmi cestovala ku svojej sestre štyri dni z Blagoveščenska do Novosibírsku (aj tentoraz cestovala práve k nej). Na konci cesty tesne pred Novosibírskom, kedy chýbala už iba hodinka cesty, sa vlak v jednej malej stanici zastavil a už sa nepohol... Čakali celých 6 hodín, kým sa opäť pohol. Prečo? Nuž počas cesty do Novosibírsku udreli silné mrazy – 60 C a jednoducho kolesá vlaku zamrzli natoľko, že sa už vlak nepohol. Celú noc pravdepodobne nahrievali všetky kolesá vlaku a až nad ráno po 6-tich hodinách sa im podarilo vlak rozbehnúť. Zábava nie? Povedala, že vo vlaku vtedy tak premrzla, že až strach o tom hovorí! Uuuf, tak som si hovoril, že ak sa to stane aj nám... Ujo sprievodca totiž sľuboval cez noc mrazy -50 C a moc sa mi nechcelo niekoľko hodín stáť kdesi uprostred Sibíri so zamrznutými cencúľmi visiacimi z môjho nosa. Bol totiž akurát čas „kreščenských marózov“ (krstiteľských mrazov) - 18. až 20. januára, teda okolo sviatku Krstu Pána v pravoslávnej cirkvi (od nás posunuté v kalendári o dva týždne). Príroda je jednoducho veľmi presná a už je to taká pranostika, že okolo tohto sviatku sú vždy veľké mrazy. Okrem toho ľudia sa chodia „kresťiť“ (akoby krstiť, ale len symbolicky ako Kristus a podľa mňa mnohí už ani nevedia, od čoho to vlastne vzniklo) – to znamená, že vyrúbu do ľadu niekde na rieke alebo v zátokke nejakého jazera veľkú dieru a šúúúp ho vyzlečení do vody a trikrát sa ponoria (akože v mene Otca, i Syna i Ducha Svätého) a potom si z vody naberú do fľašiek – „kreščenskej vody“ – tento rok sa okolo 200 ľudí v Irkutsku otrávil práve z tejto vody... No nezomreli, nebojte sa, zachránili ich včas... No voda asi nebola najčistejšia... No čo, Slováci, nezavedieme aj my tento zvyk? Hmmmm? Pravdupovediac – brrrrr... A predsa v Rusku takýto šport pestujú nielen veriaci ale ktokoľvek, nielen neveriaci, ale aj budhisti a iné vierovyznania bez rozdielu... Je to už jednoducho veľká ruská tradícia. Zúčastňuje sa jej veľké množstvo ľudí... Zábavné nie? Možno by sa takto u nás mnohí konečne zobudili... :-)

Zlaté mesto zlatokopov

{joomplu:3108 left}Vo večerných hodinách na stanici v meste Tigda – známom ako mesto „zlatokopov“ s obrovskou ťažbou zlata v povrchových baniach, z nášho vozňa vystúpilo 26 ľudí. Teda asi polovica celého vozňa, pričom vozeň nebol plný, mnoho miest bolo už od Blagoveščenska prázdnych. Na veľké a nie veľmi milé prekvapenie nás všetkých sa do nášho vozňa natlačilo 33 nových cestujúcich – všetko väčšinou starší chlapi – pracovníci v baniach, vracajúci sa domov po niekoľkých mesiacoch práce... Väčšinou s krásnymi prepitými tvármi a

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

červenými nosmi, niektorí už podnapitý a pár poriadne opitých, že ani nevedeli, kde sú, ako sa volajú a kde je ich miesto vo vlaku. Jeden z nich v tej „rýchlosti“ zabudol všetky svoje tašky na stanici a s nimi aj všetky svoje zarobené peniaze a čo je najlepšie aj doklady. Mal s ním cestovať aj jeho syn, ktorého tiež tak medzi rečou nemohol nikde vo vlaku nájsť. „Láska“ pri ľútosnom pohľade na toho muža poznamenala: „Určite sa jeho syn za neho pred všetkými chlapmi tak hanbil, že radšej nastúpil do iného vozňa aj s jeho taškami.“ Chlapi však potvrdzovali, že na stanici jeho syna ani nevideli. Že mal cestovať s nimi, no kde sa podel, nevedeli povedať. „Žeby syn nasledoval svojho otca aj v tej smutnej pijatike?“ – spýtala sa asi len tak pre seba „Láska“.

Potreba materinskej lásky vyhrala

{joomplu:3075 left}Slovník mali chlapi za to dostatočne vycibrený všetkými vyberanými slovami. Babuška „Láska“ ich na to niekoľkokrát upozornila, čo, na moje prekvapenie, všetci akceptovali. Takí silní hrubí chlapi takú malú biednu bábušku s rešpektom obchádzali, ospravedlňovali sa a snažili sa s ňou neskôr milo porozprávať sťažby so svojou matkou. Bolo to pre mňa udivujúce vidieť, ako pri nej tí chlapi mäkli. Dokonca ich aj často zahriakla aj spolu s ďalšou bábuškou, ktorá sa k nám pridala od susedstva len tak na kus reči, a oni to akosi pokorne prijímali ako ich synovia. Spočiatku som nechápal. Veď u nás na Slovensku by sa na milé tetušky chlapi vyrútili s ešte väčšími nadávkami alebo by sa z nich smiali. No neskôr som pochopil, že v Rusku je veľmi silná úcta k žene ako k matke, hlavne k starším ženám majú všetci veľkú úctu. Akási potreba ich materinskej lásky a uznania ešte stále pretrváva v tých stvrdnutých mužských srdciach a objaví sa, akonáhle takú osôbku srdce zacíti. Myslím, že aj u nás je mnoho krutých a tvrdých chlapov vo svojom srdci stále synovia túžiaci po dotyku lásky, po prijatí a pochopení... a aby sa nezdali pred ostatnými ako „baby“ hrajú väčšinou tvrďasov, ktorým nič netreba a tobôž láska... A vnútri srdce plače, plače a plače vo vlastnoručne zhotovenom väzení... Drvivá väčšina mužov sa z tohto väzenia nedostane za celý život. Musí prísť skutočná princezná, ktorá s nekonečnou trpezlivosťou a milosrdenstvom svojou bezpodmienečnou láskou roztopia mreže aj steny tohto väzenia. Mnohým ženám sa to však nepodarí. Cítia kdesi vnútri muža milujúce srdce, ale tak ťažko ho ide oslobodiť... A vy muži? Kto má dostatočnú odvahu vyjsť z väzenia sám a ukázať iným, že ste tiež citlivé milujúce bytosti so schopnosťou nežne ale pevne držať dušu druhého človeka v pevných a silných ale citlivých rukách svojho srdca? Kde si? Vnútri alebo už vonku?

Incident s opilcom a mojím lôžkom

{joomplu:3077 left}Traja muži, ktorí sa pridali ku nám v našom polootvorenom kupé, boli pravdepodobne veľmi silné osobnosti, alebo veľmi obľúbení medzi chlapmi alebo ich vedúci,

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

pretože sústavne k nim prichádzali ďalší a ďalší chlapi z celého vozňa a chceli si ku nim sadnúť a porozprávať sa s nimi. A nielen triezvi ale aj opití. Triezvym som dovolil sadnúť si na moje lôžko, no keď som videl, ako si chce sadnúť ledva sa na nohách držiaci chlap tam, kde sme už aj tak sedeli viacerí, odpovedal som: „Nie!“ na jeho otázku, či si môže prisadnúť. Myslel som si, že spokojne odíde na svoje lôžko ale to som sa poriadne mýlil. Našťastie nebol agresívny, no prial by som vám vidieť tú reakciu nielen na jeho tvári ale aj na tvárach všetkých chlapov okolo – údiv spojený s hnevom. Juuuuj, hneď som zistil, že takto sa veru na takú otázku neodpovedá. Hneď sa začali dookola vypytovať, že kto som, a prečo som taký tvrdý, že to je normálne, že všade si môžu ľudia prisadnúť, a ako si to dovoľujem a podobne. Snažil som sa odpovedať ale rozprávať sa s opitým človekom, to je ako rozprávať sa so stenou. Dookola opakoval svoje otázky bez toho, že by počúval moje odpovede a začali sa dosť nepríjemne pridávať aj ostatní okolo. Uuuuha, ešte že zasiahla ako anjel „Láska“ a hneď chlapov schladila. Náčelníckymi hlasom im vysvetlila, čo som sa ja snažil už niekoľko minút a chlapi sa ukludnili. No chlapi aj tak dlho do noci hlasno rozprávali a ako si nalievali tej vodky tak si nalievali do veľkých pohároch až taká radosť - napriek tomu, že tu bola „Láska“ a napriek inštrukciám, ktoré rozprávajú vždy na začiatku tetušky z vlakového rozhlasu vo vozňoch, že sa počas cesty nesmie vo vlaku požívať žiadny alkohol a ak niekoho niekto uvidí, má to ohlásiť službe, sprievodcom, alebo železničnej polícii, ktorá mimochodom prechádza niekoľkokrát celým vozňom počas cesty (jeden mužík cestujúci už od Blagoveščenska, si na jednej stanici kúpil fľašu vodky a potom ju vo vozni tak skryto aby nik nevidel preliat do umelej fľaše od minerálky, ktorú kdesi vylial. Fľašu šiel potom zahodiť kdesi do koša alebo dolu záchodom. Jednoducho zábava. Zakazovať môžeš koľko chceš, kto chce, vždy si nájde spôsob, ako zákaz obísť). Aj tentoraz sa policajti prešli vlakom – butýlky (fľašky od vodky) však chlapi rýchlo skryli a hoci sa jeden policajt aj pristavil pri Seržene – mladej buriatke a nahnúc sa k nej polohlasne tak, aby chlapi nepočuli, sa jej spýtal: „Slečna nikto vás nevyrušuje? Ani títo chlapi?“ – nedalo sa odpovedať inak len: „Nieeee, všeeetko je v poriadku.“, pretože inak by ju asi chlapi počas cesty zjedli aj s topánkami. Tak sme sa tvárili, že je všetko v poriadku a cestovali ďalej. V iných polootvorených kupé nášho vozňa chlapi už dávno zaspali alebo aspoň boli ticho, v našom kupé bola veselá vrava a zábava dlho do noci. Až na niekoľkonásobné naliehanie bábušky „Lásky“ sa chlapi nakoniec umúdrili a šli spať. Pravdepodobne si chceli ešte pár hodín užiť slobody a voľnosti pred tým, ako prídu domov do rodín a budú musieť strúhať poslušných manželov. Ženy sú totiž v Rusku akosi silnejšie ako muži – teda aspoň z mojich doterajších pozorovaní – keď žena čosi zavelí, chlap môže oponovať, no zväčša mu to nepomôže. Akosi si ženy asi za tie dlhé roky, kedy muži boli preč ako vojaci (skoro väčšina Rusov), zvykli riadiť všetkým a všetko a robiť veci, ktoré robili pred tým iba muži – asfaltovať cesty, stavať domy a podobne. A muži, ak prišli domov, väčšinou prišli už iba ako zničené trosky, ktoré iba bezcieľne posedávali, pili a neboli schopní chytiť sa opäť úlohy otca a manžela... Je to obrovská kríza otcovstva tu v Rusku ale myslím, že v určitej miere je to všade – aj u nás na Slovensku.

Alkohol náš každodenný ochraňuj nás

{joomplu:3072 left}Babuška „Láska“ sa mi na druhý deň stále ospravedlňovala za chlapov, z

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

ktorých už niektorí ráno docestovali domov a opustili vozeň – medzi nimi aj naši chlapi z nášho kupé. Takže už potom bolo cestovanie pokojnejšie. Hovorila, že ona také šoro-moro a taký slovník vyberaných slov za celý život nikdy nepočula a nevidela (ja som bol pravdupovediac nielen zo Slovenska zvyknutý na ešte horšie rozprávanie a nadávky, ako som počul tam vo vlaku od chlapov – hovoril som si: „Bábuška, vy ste ešte neboli na Slovensku... To by ste sa napočúvali!“). Kriticky na svoj národ hovorila, že Rusi sa inak uvoľniť a zabaviť nevedia, že to robia dosť nekultúrne, hlavne teraz potom, ako sa perestrojkou všetko tak veľmi uvoľnilo. Kedysi si na alkohol dávali chlapi viac pozor... Teraz je to každému jedno, dokonca sú niektorí obchodníci radi, že sa tak veľa pije. Jeden prezident to chcel rázne vyriešiť raz a navždy a úplne všade zakázal predávať alkohol. A tak ľudia začali vo veľkom páliť „samohonku“ doma sami. Z toho bola ešte väčšia bieda, úmrtia, oslepnutia a pitie sa v podstate zahnilo do vnútra rodín. Nič sa neriešilo, problém sa iba presúval... A teraz sa ukázal v plnej kráse. Mladých ľudí vidno na každom rohu s pivom v ruke a cigaretou v druhej... Klasika, no berie sa to, ako známka modernosti, toho, že si cool, in a podobne... Veď príkladov majú okolo seba až až...

Rusko svetovou veľmocou?

{joomplu:3096 left}Zlaté bane v Tigde sú už dávno v rukách zahraničných investorov a samozrejme chlapom, ktorí ťažia dennodenne veľké množstvá zlata, sa ujde pár rubľov. Nielen zlato, ale aj ropa, plyn, a iné nerastné bohatstvo uniká Rusom z rúk. Aj babuška „Láska“ povedala, že to obrovské bohatstvo, ktoré je ukryté v ruskej zemi (podľa jej slov celá Mendelejevova tabuľka), Rusi jednoducho nevedia chytiť do rúk, spracovať a vyvážať hotové produkty alebo poloprodukty, čím by samozrejme zarobili niekoľkonásobne viac a zároveň by malo prácu množstvo ľudí. Jednoducho to nevedia... Prečo? Možno aj preto, lebo za čias Ivana Hrozného, Petra I., v II. Svetovej vojne a za čias Stalina zomrelo v Rusku obrovské množstvo ľudí - predovšetkým inteligencia, vedci a umelci. Kde by bolo Rusko, keby takto smutne neprišlo o toľké milióny ľudí? Myslím, že už dávno by sa stalo svetovou veľmocou. Nejaký múdry človek dávno dávno povedal, že kto ovládne Sibír a Ďaleký východ, ten sa stane pánom celej zeme, lebo práve tam sa nachádza prevažná väčšina celého bohatstva zeme. Rusi to už dlhé stáročia majú v rukách... podobne ako aj u nás na Slovensku však musia prísť zahraniční dravci, ktorí to všetko vycucajú do poslednej kvapky a zrnka a nám Slovákom – a tu Rusom dajú odrobinku... Taká je pravda, ako sa k tomu postaví samotní Rusi, záleží iba na nich... Zatiaľ iba drú a drú na iných a zostáva im často už iba piť a piť a piť... Často postupujú podľa starého ruského príslovie, ktoré mi hovorila „Láska“: „Nebol si bohatý? Tak ti je nanič bohatým sa stať. Nechaj to tak!“ Možno sa však niekto objaví, kto tohto spiaceho medveďa prebudí a naučí ho žiť a múdro využívať to, čo má.

Sprievodca vlakom futbalový fanúšik

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

{joomplu:3067 left}Zaujímavý bol aj náš sprievodca vo vozni. V tvári síce vyzeral veľmi staro – zvráskavene. No duchom bol veľmi mladý. Hovoril, že sa veľmi zaujíma o futbal. Menoval rad radom všetkých slovenských hráčov, ktorí hrajú v ruských mužstvách za ťažké peniaze. Ani o jednom som samozrejme nevedel, len som tak oči otváral a prikyvoval: „Dá, dá, dáá...!“ Po 12-tich dňoch vo vagóne do Moskvy a späť do Blagoveščenskam, tých 12 dní, čo má na oddych, venuje všetok futbalu. Doma má televízor a satelit a sleduje všetko, čo sa týka futbalu. Nepije ani nevyvádza hlúposti, akurát fajčí a aj to chce zanechať. A tak má dosť času na futbal. Plánuje si akurát kúpiť notebook – jeho syn pracuje v nejakej počítačovej firme. Samozrejmosťou je internet a hneď mobilný, aby mohol sledovať futbal aj vo vagóne tých zvyšných 12 dní, keď je v práci. Doteraz si totiž nosil rádio a tak vyplňal hluchý čas počas cesty vo vozni. To už hej, taká modernizácia ruského muža!

Šampión sveta v pokri

Zdôveril sa mi, že na internete doma hrá aj Poker. Tak športovo. Naposledy vyhral 1. miesto z nejakých 600 ľudí po celom svete. Odmena bola smiešnych 36 dolárov, ale tam sa o peniaze nehraje. Raz, hovoril, hral aj v takom bezplatnom celosvetovom pokeri, kde hralo dokopy okolo 6000 účastníkov a prebojoval sa až na 7. miesto. Dobré, nie? Nikdy som si nepomyslel, že v ruskom vlaku stretnem svetového šampióna v pokeri a že to bude ešte aj sprievodca. Chce sa nabudúce prebojovať do prvej päťky. Nuž, rôznym spôsobom ľudia využívajú svoj voľný čas, nie? V tomto prípade to aspoň nie sú zlé veci, ubližujúce iným okolo... aj keď by stálo za to spýtať sa, ako popri tom futbale a pokeri komunikuje so svojou ženou a deťmi. Ženu si však vezie vždy so sebou. Ako? Nuž jeho žena je tiež sprievodčička, a pracuje spolu s ním v jednom vozni, takže domácnosť a rodina na kolesách... :-). Keď spí ona, on pracuje a keď spí on, pracuje ona... On bol taký štúply, tenký a ona taká silnejšia tetuška. Nuž ale musím povedať, že keď som cestoval z Irkutska do Blagoveščenska, bol vo vozni pri dvoch sprievodcoch chlapoch väčší poriadok a lepšia obsluha ako pri týchto manželoch... zaujímavé, nie?

Múdрых starcov je tak pramálo

{joomplu:3070 left}Niekoľko hodín prešlo v družnom rozhovore bábušky „Lásky“ s druhou, už spomínanou bábuškou z vedľajšieho polootvoreného kupé, o ich chorobách, čím sa kedy namazať prípadne vypiť alebo prehltnúť :-), o ich vnukoch, ako nepočúvajú, o záhradke, čo kde ako posadiť, a ako netreba druhým moc rozdávať z úrody, lebo potom sa vám už druhý krát nič neurodí a o mnoooožstve ďalších múdrostí, ktorými sa tieto dve milé osôbky delili. Vypočul som si toľko rád do života, že som postupne pomaličky prestával mať silu sledovať tento obrovský prúd ich rozhovoru. Sem tam som zachytil nejakú tú riečku ich rozprávania a zapamätal si. Tá druhá babuška si zavše tak so spokojným úsmevom povzdychla: „Ááách, ako je len dobre, keď

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

sa môže človek s niekým tak dobre od duše porozprávať...“ Bolo radosť na ne pozerieť. Každý z nás by bol rád človeku, ktorý nás nielen vypočuje s trpezlivosťou, ale aj povzbudí a poradí ako múdry stavec poučený životom. Je málo takých múdrych starcov medzi nami. Všetci sa tak veľmi boja starnutia, že pomaly nenájdeš medzi starcami skutočne starého človeka. Všetko vyzerá tak divne po niekoľkých plastických operáciách a všelijakých kúrach proti starnutiu... Ani tu v Rusku sa už nedá rozoznať, kto má koľko rokov, medzi tými staršími umelcami, ktorí prišli po perestrojke k veľkým peniazom. Z mnohých sa už smejú, že už ani nevedia, ako ten človek vyzeral pred tým... Bojíme sa staroby, akoby bola nejakou chorobou a predsa niet nič krajšieho ako krásna zvráskavená tvár milujúceho človeka, v ktorej sa odráža jej celý život naplnený dobrom. Pozrite sa len na tvár Matky Terezy alebo Jána Pavla II. Aj moja babka z matkinej strany bola takou krásnou ženou s veľkým „Ž“. Vrásky na jej tvári nakreslili krásny obraz jej bohatej nádhernej duše. Aké budú naše tváre? Budeme sa snažiť vymazať z našich tvári svoj život? Vyhladiť našu minulosť? Alebo sa budeme mať čím pochváliť – tvárou, ktorá bude hovoriť nie o zatrpknutosti na všetko a na všetkých, o hneve, o tvrdosti našich pováh, ale tvár, ktorá sa bude usmievať dobrom, zhovievavosťou a milosrdenstvom v múdrosti prežitých rokov a nadobudnutých skúseností. Chýbajú mi múdri starci, ku ktorým by mohol človek prísť a pobudnúť chvíľu v ich pokoji a nenáhlení sa, v ich pohľadení a slovách: „Neboj sa, aj toto prejde a znova vyjde slnko. Nič netrvá večne... iba Láska... Všetko ostatné sa rozpadne a skončí...“ Jednoducho pocítiť aspoň trochu múdru ruku, ktorá odovzdá kus svojich skúseností a pritom slobodne vedie cez prekážky a nebezpečenstvá mladosti k šťastiu. Málo je takých múdrych starcov a tak veľmi ich potrebujeme – v rodinách, v reholiach, v cirkvi medzi kňazmi... A je ich tak žalostne málo... alebo ich jednoducho niet... Ako však povstanú, ak sa každý z nás bude báť starnúť? Staroba je krásna, aj keď ťažká ako každé obdobie života... A ako všetko treba sa nám naučiť ju uchopiť správnym spôsobom a prežiť na úžitok mladých neskúsených, aby sa aj z nich stali múdri starci... tak ako to kedysi fungovalo na púšťach u púštnych otcov... Bojíš sa aj ty toho, čoho sa báť netreba? Ako stavec budeš veľmi potrebný nie silou, nie krásou, ale vycibrenou múdrou a milosrdnou láskou...

Nelogická logika alkoholika

{joomplu:3066 left}Ten opitý chlapík, ktorému som včera večer nedovolil sadnúť si na moje lôžko, bol už ráno mierne opitý na druhom mieste s inými chlapmi a už ledva rozprával. O pár hodín pozerám – dvaja mladí ho nesú za nohy a ruky úplne nevládneho okolo nášho kupé ďalej na jeho miesto. Po ďalších pár hodinách vidím – chlapík si veselo už ako tak triezvy vykračuje opäť okolo nášho kupé späť ku chlapom. No a podvečer ho vidím, ako sa opäť leeedva tacká podopretý tými istými dvoma mladými na svoje miesto pričom nevie, kde sa nachádza, kam ide, kto je a čo sa s ním vôbec deje... V neskorý večer znova... už to bolo humorné pozorovať, ako sa tento chlap presúval po našom vozni... evidentne sú s alkoholom veeelkí priatelia, len ten ho vždy nakoniec skolí a on sa k nemu znova ako hlúpy vracia po ďalší výprask... nuž logika je logika :-)

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

Eric Roberts na dovolenke v Rusku

Pán sprievodca mi prezradil, že na jeseň cestoval vo vlaku z Moskvy známy hollywoodsky herec Eric Roberts na dovolenku. Chvíľu bol pri Bajkale a potom sa pobral do Mongolska. Objednal si vtedy celý jeden vozeň a práve oni boli akurát jeho sprievodcovia a obsluhovali ho. Hovoril, že to bola veľká pohoda – prichádzali ľudia z celého vlaku po jeho autogramy, no jednoducho veeľmi zaujímavé cestovanie.

Prorokyňa Vanga a jej proroctvá

{joomplu:3101 left}Zaujímavé bolo aj ďalšie rozprávanie bábušky „Lásky“ – spomínala mi, že na Slovensku žila jedna veeľká jasnovidka. Volala sa Vanga. Ja som o nikom takom nepočul. Nakoniec vysvitlo, že nežila na Slovensku ale v Bulharsku. Bola taká známa, že sa stala veeľmi vyhľadávanou dokonca vysokými socialistickými politikmi a takisto umelcami a hercami. Dokonca za ňou bol aj Gagarin. Či mu už predpovedala smrť alebo nie, moc sa jej nevyhol – zomrel veeľmi mladý pri „nešťastnom“ páde lietadla. Stala sa ževraj dokonca oficiálnou štátnou jasnovidkou a brala za to normálny plat. Chápete? Na sila, nie? Ževraj keď bola ešte malá, prišla veeľká búrka a tá ju uchytila v tom lieviku (viete ako pri tornádach) a opäť vrhla naspäť na zem. Stratila pritom zrak a celý život bola slepá, ale získala vzácnu vlastnosť – videla budúce veci, ktoré sa majú stať. Tak napríklad predpovedala aj vojny, potopenie ponorky Kursk (všetci sa smiali keď povedala, že Kursk pôjde pod vodu, lebo Kursk je aj mesto) a takisto ževraj predpovedala aj pád dvojčiek. V nejakom 1996 roku zomrela tuším a odvtedy, ako mi povedala zas Seržena, sa nachádzajú nové a nové predpovede Vangy dokonca až do nejakého roku 5300. Zábavné nie? Ukazovala mi to na mobile, kde mala medzi iným napísané, že vraj v novembri roku 2010 začne tretia svetová vojna nejakým atentátom na nejakého prezidenta a že celá Európa a Rusko bude zničené jadrovými bombami... Vojna sa skončí v r. 2013... Uuuuha... Teda dobré výhliadky do budúcnosti, priatelia, nie? Nuž ale niektorí hovoria, že nejakí chytrí ľudkovia využili populárnosť Vangy a len tak načarbali plno proroctiev na papier a prehlásili to jej proroctvami. Napr. sa tam hovorí o umelom slnku, osvetľujúcom druhú tmavú stranu zeme, o klonovaní, o mimozemšťanoch a takých všelijakých hlúpostiach, o ktorých podľa mňa Vanga nemala ani poňatia... Nuž, ako povedal Ježiš, ani Syn človeka nevie... Dôležité je, ako budem žiť svoj život teraz, aké vzťahy vytvorím, koľko lásky zo seba vyžiarim na druhých cez slová a skutky. Tie slová a skutky môžu byť úplne malé, nepozorovateľné inými, možno pre niekoho smiešne a nie až také obdivuhodné, no podstatné bude, koľko lásky cez ne z teba pocítia iní okolo... Obrovské a veľké veci v našich očiach teraz (po ktorých mnohí tak veeľmi túžime) sa ukážu tam pred očami všetkých duchovných bytostí a Boha samého ako úplne smiešne a naopak zažiaria práve silou lásky tie, naoko bezvýznamné, no predsa slová a skutky meniace svet a jeho históriu... Každý veľký dobrý i zlý človek totiž svoju veľkosť skladá z týchto malých dobrých či zlých slov či skutkov iných ľudí okolo seba. Hitler, Stalin... Matka Tereza, Ján Pavol II., František z Assisi... všetci za svoju veľkosť vďačia dennodenným drobnostiam konaným bez

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

lásky alebo s veľkou láskou... Neexistuje samotná veľkosť, existujú iba drobnosti hnevu, strachu, odmietnutia konané bez štipky lásky, alebo drobnosti odvahy, milosrdenstva a súcitu, konané s veľkou láskou... Si veľkým človekom?

Ekumenizmus vo vlaku a sv. omša

Späť do Irkutsku som cestoval akurát v týždni modlitieb za zjednotenie kresťanov. Neuveríte mi, keď vám poviem, že som prvýkrát vo svojom živote slúžil práve v tomto týždni sv. omšu v ekumenickom duchu s pravoslávnyim a budhistom a to ešte vo vozni nášho vlaku? Bolo to neuveriteľné, ako si to všetko Boh pripravil... Na stanici Solnečnoj totiž z vlaku odišli poslední chlapi zo zlatého mestečka Tigda a v našom poloprázdnom vozni nastalo ticho. „Výborne!“ – povedal som si. „Konečne je pokojný čas niekoľkých hodín do ďalšej stanice Čita, kedy si môžem súkromne odslúžiť sv. omšu a pomodliť sa k Pánovi.“ Len čo s bábuškou „Láskou“ a so Seržanou, ktorá, ako to vysvitlo z nášho rozhovoru, bola budhistkou ako aj všetci ostatní burjati – pôvodní obyvatelia Sibíri? Tak som im tak opatrne povedal o svojom pláne, že totiž každý kňaz môže každý deň odslúžiť sv. omšu. A ak by im to nevadilo, pomodlil by som sa tam vo vozni na stole, ktorý sme mali spoločný. A že ak nemajú kde ísť a nebude im to vadiť, môžu zostať na svojom mieste a pozeráť sa. Prijímať Pána nemohla ani jedna ani druhá. „Láska“ nebola vyspovedaná a Seržena ako budhistka samozrejme že nemohla prijať Pána. Obidve súhlasili a dovolili mi odslúžiť sv. omšu a chceli sa len tak prizerať. Tak sa ich tichého sedenia po stranách stola som ja stojačky pred nimi chrbtom k chodbičke slúžil slávnostne sv. omšu. No samozrejme, že slávnostne v srdci, nie navonok... Sem tam som vysvetlil, čo sa bude diať, aby mali aspoň akú takú predstavu, čo znamenajú jednotlivé úkony, vysvetlil prvé čítanie, pár slov povedal ku evanjeliu skôr tak do života – ohľadom nedele, aké dôležité je zostať aspoň jeden deň so svojimi blízkymi bez rozprávania o robote, bez práce, len tak byť pre nich a s nimi a posilňovať tak vzťahy v rodine životodarné a blahodarne pôsobiace na každého z nás... V súčasnosti totiž utekáme za peniazmi natoľko, že strácame tých, pre ktorých tieto peniaze tak krvopotne zháňame. Strácami skutočné poklady a utekáme za smeťami... Aj peniaze sú potrebné k životu, ale len do určitej miery. Nad túto mieru už potom zabíjajú všetko živé, čoho sa dotknú... A nakoniec osamotia každého, roztrhajú jeho vzťahy s priateľmi, deťmi, manželkou a manželom... Príliš neskoro si niektorí v putách bohatstva uvedomia, že to nie je to, čo chceli, ale často je už príliš neskoro vrátiť všetko späť. Ale keď peniaze sú tak lákavé na pohľad a chutné na okúsenie... Človek sa už skoro cíti ako Boh... Hm... Smiešna ilúzia, na ktorú naletí toľko ľudí... Kde si ty v tomto virvare? Už si stratil to najcennejšie? Alebo to práve strácaš? Ešte nie je neskoro? Možno už ďalší krok rozhodne... aký bude? Záleží na tebe... Buď však múdry, múdry v láske, ktorá jediná pretrvá večnosť...

Na prosbách som ich vyzval, aby ak chcú, prosili Boha vo svojich srdciach o čokoľvek pre svojich blízkych. Ak uveria, stane sa, ako uverili... „Láska“ si zatvorila oči... myslím, že prosila... ale za koho a čo, to vie len Boh... V najsilnejší moment sv. omše – premenenie – boli obidve

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

ticho a načúvali – bolo to veľmi silné. Nasledoval spoločný Otče náš a sv. omša sa pomaly blížila ku koncu. Na konci som im dal požehnanie, pri ktorom som ich povzbudil, aby si priali čokoľvek – pokoj, radosť, múdrosť... a Boh im to do otvoreného srdca počas požehania môže vliať. Ak chcú, ak veria... Čo všetko sa Bohu podarilo do nich vliať, neviem, ale viem, že on si ich nájde, ako hľadá a nachádza vo svojej neúnavnej láske každého z nás... aj teba, mňa, jeho... Necháš sa mu nájsť? Alebo sa znova skryješ ako Adam a utečieš?

Práve v ten deň sa v pravoslávnej cirkvi slávil sviatok Pánovho krstu. Tak sme takto nádherne oslávili Zjavenie sa Pána svetu ako Syna samého Boha... Malo to svoju hlbokú symboliku... a zároveň to bol pre mňa krásny darček... Vďaka, Bože!

Ako sa "Láska" vybrala na krst

Po sv. omši sa „Láska“ rozrozprávala o tom, ako sa dala pokrstiť – samozrejme v pravoslávnej cirkvi. V r. 1995 totiž pocítila zrazu vo svojom srdci, že teraz je ten čas, kedy by chcela byť pokrstená... A tak sa aj s inými príbuznými, ktorí sa podobne rozhodli ako ona, že pôjdu po práci do chrámu a dajú sa pokrstiť. Ráno šla do práce s úmyslom dať sa poobede pokrstiť, no po práci bola tak zadumaná, že okolo chrámu len tak prešla a nasadla na autobus. Až doma zistila, keď sa jej spýtali, ako bolo na krste, že vlastne na krst ísť zabudla. A tak sa s príbuznými, ktorí ju tam čakali, dohodla na ďalší termín. Znova sa to opakovalo – po práci ako vygumovaná znova bez povšimnutia prešla okolo chrámu a zabudla znova ísť na krst. Tak sa to opakovalo aj tretí raz, pričom to bolo naozaj náhodou a nie úmyselne. Ona v tom videla znak, že ešte teda nie je pripravená a musí počkať. Tak čakal presne 4 roky. Za ten čas prišlo do rodiny veľmi veľa problémov, a jej manžel ochorel na vážnu chorobu. Práve 25. októbra v roku 1999 mala raz v noci takýto sen: „Stála nevie kde, okolo nič nebolo. Spýtala sa s veľkou naliehavosťou: „Bože, čo mám robiť. Ako mám zvládnuť všetky tieto starosti, ktoré na mňa naliehajú?“ A tu zrazu sa jej z čista-jasna ukázal Budha a povedal jej: „Daj sa pokrstiť!“ No keď som toto počul, skoro som vybuchol od smiechu, ale musel som sa držať. Tak si predstavte. Už aj Budha sa obrátil! A verbuje aj ostatných, aby sa stali kresťanmi. No to by bola doslova revolúcia, keby sme o tom povedali všetkým budhistom... Hm? Ale nie... teraz seriózne. Babuška „Láska“ sa pekne krásne zobrala skoro ráno do chrámu, tam vyhľadala kňaza, ten ju pár slovami poučil a potom absolvovala celý asi hodinový obrad krstenia. Hovorila, že to bola taká sila, že zažila veľké oslobodenie, až letela z kostola ako na krídlach po krste, dokonca aj počula akési hlasy. Bol to pre ňu nezabudnuteľný zážitok. Potom hneď na to v decembri zomrel jej muž... Zamýšľala sa nad tým, prečo jej vlastne Boh dovolil pokrstiť sa až tesne pred jeho smrťou. Asi práve preto, aby to dokázala s Jeho pomocou zvládnuť. Nuž, Jeho plány sú nevyspytateľné a všetko má nádherne pripravené, ak mu to samozrejme nekazíme svojimi „lepšími“ cestičkami.

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

Ľudský fond chránený v Tibete a hypnóza cigánky

Okrem iného bábuška „Láska“ hovorila, že kdesi v Tibete je miesto, kde sú nejakým zvláštnym spôsobom uspatí ľudia – akosi zakonzervovaní – a tak je uchovaný ľudský fond pre prípad nejakej katastrofy... Nuž, čo sa len človek nedozvie? Kačice, alebo pravda? Asi skôr kačica ale rozhodne zábavná kačica... Na to sa pripojila Seržena a tá hovorila, že v ich hlavnom burjatskom budhistickom chráme – hneď vedľa v nejakom domčeku žije nejaký Láma. Že pred 70-timi rokmi sa on sám uviedol do nejakého spánku a že ho majú za 70 rokov zobudiť. Tak že vraj ho už zobudili a on začal opäť normálne žiť... Že je to zázrak a chodia sa na neho pozeráť až z Ameriky... Uuuuf, to bude znova atrakcia, no nevedno či na výrobu reklamy turizmu alebo to má aj bližší vzťah ku skutočnosti a realite. Skôr je to asi o tej reklame. A že si treba dávať pozor na Cigánky tu na Sibíri, že oni vedia zhypnotizovať človeka, stačí sa jej pozrieť do očí a už ste jej. Spraví s vami asi toľko, že vás paralyzuje natoľko, že jej sám odovzdáte všetky šperky z rúk, uší, hrdla, a všetky peniaze, ktoré pri sebe máte... Takže nech sa páči... čokoľvek len do očí sa nepozerať...

Móda zlatých zubov

Zábavné bolo pozorovať, ako sa z úst viacerým Rusom nielen tu vo vlaku ale celkovo všade, trblietali zuby a to nie hocijaké, ale ZLATÉ. Jeden ujo vo vlaku, keď sa na mňa usmial, skoro som sa zľakol. Všeetky zuby v ústach mal zlaté, chápete, zlaté? Bábuška „Láska“ mala iba časť zlatých a časť bielych. Nebola celá zlatá :-). Kedysi to bola že vraj veľká móda a znak bohatstva – zlaté zuby. Niektorí si dokonca dali umelo vytrhať všetky zuby – aj zdravé a dali si urobiť celý chrup zlatý. Uuuuj, to je hrôza nie? Chceli by ste mať taký bleštiaci a žiarivý úsmev? Ja moc nie... :-D

Trma-vrma s Číňanmi a spokojný spánok "Lásky"

{joomplu:3103 left}A tak „nastal večer a ráno tretí deň...“ :-). a my sme sa okolo polnoci dostali do Čity. V stanicach vždy vypínajú svetlo a svieti iba také nebadané maaaličké svietielko na navigáciu... U nás na Slovensku je tu iné – tam sa zasväcuje tuším práve naopak – vtedy sa všetko rozsvieti naplno, keď sa zastaví v stanici, aby ľudia videli, kadiaľ kráčať, aby si nastupujúci našli miesto a podobne. V šere zhasnutého vozňa sa doň v Čite natlačilo prekvapko – asi 27 číňanov, ktorí sa veselo bavili a jeden s baterkou na mobile chodil a svietil na čísla lehátok, aby si každý našiel to svoje miesto. Pomaličky sa usalašili, a keďže už bolo veľa hodín, uložili sa postupne na svoje lehátka a zaspali. „Láska“ zaspala ešte pred ich príchodom, nič

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

nepočula, len si spokojne odfukovala a sem tak chrápkala. Viete si to predstaviť – okolo trma-vrma s „Číňankoviami“ a „Láska“ si spokojne spí, no chápete? Bola to zábava pozorovať to všetko okolo... Na ďalší deň som sa od sprievodcu dozvedel, že všetci Číňania cestujú do Krasnojarska pracovať. A že ten tupý náraz na náš vozeň v Čite, to pripájali ďalších 11 vagónov – či to bolo kvôli tomu množstvu Číňanov, neviem... ale neskôr u nás v Irkutsku som videl za našim vozňom už iba jeden vozeň. Tak neviem, či sme ich stratili cestou, alebo sa niekto mylil v počte vagónov. :-)

Príchod Alexandra Veľkodušného

{joomplu:3105 left}Ráno „Láska“ odprevadila Serženu von z vozňa v Ulan-Ude – v meste, kde som na ceste do Blagoveščenska ja zanechal môjho nového priateľa Olega. Spomenul som si s radosťou aj nostalgiou na spoločne strávený čas a pohli sme sa vlakom ďalej. Seržena študuje v Blagoveščensku medicínu a domov sa vracala po skúške... Čakať ju prišiel jej chlapec. Na jej miesto hneď v Ulan-Ude nastúpil Alexander – mladý muž, ktorý cestoval do Krasnojarska ukončiť posledný ročník univerzity aj s diplomovou prácou a projektom. Študoval diaľkovo (každý polrok skúšky) a popri tom pracoval na brehu Bajkalu – ochraňoval a staral sa o lesy a ich vysádzanie. Bol veľmi družný a s „Láskou“ sa dal hneď do družného rozhovoru. Ja som sa miestami pripájal - bolo to veľmi príjemné vidieť, ako sa družne rozprávajú. Alexander – skrátene v Rusku Saša nám kúpil pečeného omuľa (rybu) a tak sme si s „Láskou“ zasadli za jeden stôl a spoločne sme jedli... Bol chutný... A nesedel som z neho na záchode niekoľko hodín, bol kúpený určite z takej normálnej lásky... Len tak neznámym ľuďom kúpiť rybu a uhodistiť ich? To je fakt iná kultúra ako u nás na Slovensku – tam by sa na teba pozreli ako na nejakého blázna, ktorý ich chce otráviť... spolu so špinou sme vyliali aj dieťa z vaničky... ako sa hovorí. Kvôli pár zlým príkladom sme zavrhlí toľko krásnych zvyklostí, ktoré boli kedysi v našom národe prirodzené ako napr. pohostinnosť, veľkodušnosť, dobroprajnosť... Nevrátime sa? Risk je často aj zisk... nielen strata...

Základňa mimozemšťanov v útrobach Bajkalu

Medzi mnohými novinkami, ktoré som sa dozvedel od Sašu, bola najviac zábavná aj zaujímavá v jednom tá, že totiž na brehu Bajkala je postavené obrovské observatórium, kde pravdepodobne verejnosť nemá prístup, ale čo predovšetkým sledujú okrem hviezd, je UFO, prosím pekne... Áno, dobre počujete. Ževraj sa z času na čas objaví nad Bajkalom veľký lietajúci tanier (že to dávali aj v televízore a to je už čo povedať :-)) a zrazu tento tanier zmizne vo vlnách Bajkalu – že totiž oni tí mimozemšťania tam kdesi pod vodou majú svoju základňu a odtiaľ organizujú všetky výpravy po svete... No, nasmial som sa dostatočne... Ale smiali sa aj oni, takže v pohode... Ja som sa nestačil diviť, čo sa človek všetko nedozvie za tak krátky čas

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

cesty vo vlaku...

Ako sa dal Alexander Veľkodušný pokrstiť

{joomplu:3092 left}Saša sa ma spýtal na školu a na prácu a ako vždy som znova vyšiel von s pravdou o tom, že som kňaz. Hneď na to som sa ja jeho spýtal, či je pravoslávny. Pokýval tak nijak hlavou aj áno aj nie, tak som vybuchol do smiechu, že čo to presne znamená. A on, že pokrstený síce je... a ja som dodal: „Ale do cerkvi nechodím, však?“ Prikývol na znak súhlasu. Na otázku, kedy bol pokrstený, začal rozprávať históriu svojho krstenia. Keď mal 20 rokov (teraz má 24) sa len tak z ničoho nič rozhodol, že sa chce dať pokrstiť. Nejakí jeho príbuzní boli už pokrstení a tak si povedal, že prišiel čas aj pre neho. Prišiel teda o 8.00 hod. ráno do chrámu taký hladný že ažžž...- nemal jesť tri dni (obyčajný pôst pred prijímaním u pravoslávnych – nie ako u nás slabá hodinka... :-)) ale on nejedol niekoľko hodín, čo pre neho aj tak bol veľký zaberák – veď, ako povedal, vtedy bol ešte mladý... heh tak som sa znova zasmial. Potom s ním čosi báťuška robil zhruba 50 minút – čosi s vodou, čosi s uterákmi, najprv na nohách potom na hlave, modlil sa, ostatní tam čosi spievali. No skrátka ničomu nerozumel, no nakoniec bol pokrstený, dostal krížik a odišiel. Báťuška ho ešte volal, aby prišiel ešte na „pričastie“ (prijímanie) za niekoľko hodín, keď bude liturgia, no tam už nešiel. Malo to byť ďalšie 3 hodiny spevov a nejakých modlitieb a znova nesmel nič jesť... Jemu toto, čo bolo, už dostatočne stačilo, aj tak už bol stráášne hladný, tak pekne poďakoval a odišiel... Samozrejme zaplatil ešte nejaký poplatok – zhruba 200 rubľov. Odvtedy však už do kostola nechodí. Stratil krížik, ale znova si kúpil ďalší v Krasnojarsku, ale nechcel mi ho z nejakých zvláštnych dôvodov ukázať – bál sa čohosi, nechápal som. Mal ho zavesený na krku starostlivo chránený. Veeeľmi sa divil, keď som mu povedal, že u nás u katolíkov sa na krst musí každý pripravovať približne dva roky – chodiť zhruba každý týždeň na rôzne stretnutia, kde sa vysvetľuje, v čo vlastne veríme, čo sa stane v krste, načo sú ďalšie sviatosti, ako má žiť veriaci kresťan, keď je už pokrstený, zmysel a význam sv. omše, almužny, pôstu atď. A až potom príde krst... Nechápavo krútil hlavou, ako je to možné...

Budhu do koša, do koša!

{joomplu:3068 left}Podobne ako na ceste do Blagoveščenska, aj na ceste do Irkutsku prechádzal vlakom jeden hluchonemý predavač obrázkov, fotiek a rôznych suvenírov. Tentoraz prišiel nielen s priestorovými obrázkami Pána Ježiša a Panny Márie (minule som jeden kúpil a daroval Olegovi, pamätáte?) ale priniesol aj sošku budhy. Zlatú samozrejme – maličkú za 100 rubľov. Bábuška „Láska“ pozrela na tú sošku na stole (bez okuliarov podotýkam) a povedala: „A toto je čo za žaba?“ Taaak sme sa dobre zasmiali, kým sme jej vysvetlili, že to žaba nie je, ale budha. Ako blesk z neba ma zasiahli jej ďalšie slová: „Joooj, takých mám doma dvoch na

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

poličke. Vnukovia mi darovali.“ – ešte s takou spokojnosťou. To som teda nečakal – pravoslávna bábuška kdesi na Ďalekom východe žijúca a ona má doma pekne vystavených až dvoch budhov. No čo sa čudujem, keď u nás na Slovensku je mnoho takých veriacich, ktorí pravidelne na rozdiel od bábušky chodia do kostola a aj tak majú doma zbierku všelijakých pohanských bôžikov – od budhu (to nie je boh, ja viem), cez rôzne africké sošky vyškľabených človečikov a hovoria: „Aké je to milé, také internacionálne, dokonca misionárske!“ A zabúdajú na to, že mnohé takéto postavičky sú jednoducho symboly, ktoré niečo znamenajú, tak ako niečo veľmi silné znamená kríž pre nás kresťanov. Poriadne ma však bábuška dostala, keď si po prezeraní všetkých fotiek Bajkalu nevybrala na kúpu nič a zahlásila: „Ja si zoberiem len toho budhu, budem mať do série, jeeeee, také peknééé, zlatý budha, toho mi dajte!“ Tak to som bol v nemom úžase. Oči mi skoro vyskočili z jamôk. Nechcel som veriť vlastným ušiam a očiam. Keď má ako pravoslávna možnosť vybrať si, a ona si vyberie Budhu a na obrázky Ježiša a Bohorodičky hodí rukou a povie, že to nechce... Taaak sa z toho budhu tešila... Tak som jej mierne naznačil, že také sošky môžu mať veľmi negatívny vplyv na človeka aj na celú rodinu, ktorá v tom dome býva. Že poznám mnoho takých rodín, kde si domov doniesli z rôznych ciest z Afriky a Ázie všelijaké suveníry a potom sa začali diať pomaly a postupne rôzne divné veci v ich dome, počas noci, zlé a nekludné sny, choroby, rozdelenia a nepochopenia v rodine a rôzne ďalšie nepochopiteľné veci. Keď na radu niektorých kňazov tieto veci odniesli preč z domu a zničili, všetko sa dostalo znova do poriadku. Niektoré sošky alebo predmety špeciálne zakódované šamanmi sa ani zničiť nedajú a musia sa špeciálne odstrániť, inak môžu veľmi ublížiť tým, ktorí ich zničili... No človek, ktorý žije v posväcujúcej milosti, pravidelne na sv. spoveď a sv. prijímanie a samozrejme úprimne verí Bohu a nerobí to len automaticky bez viery, taký človek je potom dostatočne chránený Bohom pred vplyvom akýchkoľvek predmetov, ktoré sú špeciálne pripravované šamanmi proti kresťanom. Niekde som dokonca čítal presný popis ako vytvorí špeciálneho ducha, ktorý sa postará o to, aby misionári z danej oblasti čo najskôr odišli... Nie sú to rozprávky, nemáme sa toho báť, ale ani to podceňovať a umiestňovať takéto predmety do svojich príbytkov. Keby ste chceli ponúknuť šamanovi kríž, ikonu alebo niečo, čo je posvätené kňazom a spočíva na tom Božia milosť a sila, nikdy v živote to od vás neprijme a bude kričať aby ste si to zobrali so sebou, že on nikdy neprijme, ani sa nikdy nedotkne takých vecí, ktoré sú v rozpore s jeho vierou, s jeho duchmi... Jednoducho to oslabuje jeho moc, vyrušuje ho to a on to cíti... My to necítíme. Možno aj preto vás pritom stihne ponúknuť množstvom svojich ornamentov, prívěskov a všelijakých predmetov, aby ste si ich zobrali vy. Ak ste hlúpi, vezmete si a dobrovoľne sa obklopíte vo svojich príbytkoch cudzími symbolmi cudzích božstiev cudzích náboženstiev, ktoré či chcete alebo nechcete vplývajú na vás a oslabujú vašu moc ako Božích synov a dcér a čakajú, kedy sa oslabíte hriechom... Takým spôsobom totiž šamani rozširujú svoj vplyv. Dokonca svoje teritórium majú označené rôznymi predmetmi povešanými po stromoch a pokladených na zemi – sú zasvätené ich duchom a majú chrániť ich územie a škodiť všetkým, ktorí k nim nepatria. Ak ste s Bohom, samozrejme na vás tieto predmety nefungujú. Ale všetci vieme, akí sme slabí ľudia, ako rýchlo padáme. Stačí jeden ťažký hriech a strácame ochranu posväcujúcej milosti a cez predmety môžu rôzni duchovia odkryto bez problémov vplývať na našu dušu. Záleží ešte aj od toho, koľko ľudí vás chráni svojimi modlitbami, ako ste žili pred tým, do čoho zlého ste sa zamotali v minulosti – tak ako alkoholici, aj vy potom máte náchylnosť znova sa k tomu vrátiť... stačí jeden pohárik... a v tomto prípade je to jeden ťažký hriech, ktorý môže aj nemusí spustiť opätovnú lavínu, ktorá vás strhne späť do blata, z ktorého ste sa tak dlho dostávali von. Toto a ešte mnoho iných vecí mi rozprávalo veľa kňazov aj misionárov (konkrétne aj z Kamčatky). Jeden tak múdro podotkol:

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert

Piatok, 29 Január 2010 10:23

„Vieš, Robo, šamani sa obklopujú svojimi predmetmi, aby ich „chránili“, a my kresťania... Keby sme boli tak múdri ako oni, obklopíme sa Božou mocou, ktorá spočíva na požehnaných predmetoch, krížoch, obrázkoch, retiazkach... Nielen že nás chránia pred vplyvom zla, ale posilňujú v konaní dobra, utvrdzujú pokoj v duši, povzbudzujú k odpusteniu a pod. Prečo je napr. na premodlených miestach v kostoloch a pútnych miestach taký pokoj, ktorý zreteľne cítiš? Je tam prítomnosť Božej moci hmatateľná. Prečo si nevytvoriť aj doma takýto svätý priestor? Nehovorím všetko ovešať obrázkami. Ale často sa modliť, často požehnávať svoj dom, kropiť ho svätenou vodou. Nie nadarmo mali naše staré mamy doma vždy sväteničku pri vchode do domu a vždy sa ňou prežehnali, keď vchádzali do domu... Prečo to a mnoho ďalších kresťanských zvykov opäť nezaviesť do našich príbytkov. No my namiesto toho ako hlúpi ničíme Božiu ochranu a obklopujeme sa takými hlúposťami ako napr. budha, egyptské kríže, čínsky jing jang a pod. Budme skutočnými kresťanmi!“ Jeho slová sa mi zapísali hlboko do pamäte a tak som to pomaličky začal vysvetľovať babuške „Láske“. „Keby ste si skôr dali na poličku sochu Krista posvätenú bábuškom alebo kríž, ikonou Bohorodičky alebo čokoľvek kresťanské. Viac by ste boli chránená, viac pokoja a radosti by bolo vo vašom dome.“ A „Láska“ mi odpovedala: „Jooj, ale si ma naľakal. A čo mám teraz robiť?“ Nuž strach nie je na mieste, ako povedal Páter Pio: „Diabol je silný u ľudí, ktorí sa ho boja, ale slabý u tých, ktorí ním pohrdajú.“ Tak hovorím „Láske“: „Vyhodiť tú sošku aj tie doma tak, aby ich nikto nenašiel a zas si ich nezobral ku sebe domov.“ A bábuška moja zlatá viete čo na to? Že: „Ja hneď zistím, ako to je, hneď, hneď!“ Sňala si retiazku s krížikom z krku, zavesila na ruku nad budhu a prehovárala ku krížiku: „No, a teraz mi ukáž, či mi to je potrebné, alebo mi to nie je treba a mám to vyhodiť?“ A čakala... No ma podržte, tetuška tu praktizuje ešte nejaké miešané kúzla a čary s krížikom, no zábava prevelikáááá. Pomóóó... Krížik sa nejakým spôsobom (skôr jej trasúcou sa rukou) začal posúvať smerom z boka na bok – akože nie... a tetuška zrazu rozhodným hlasom generála slávnostne vyhlásila s pokyvkaním hlavou: „Nie je mi to treba, vyhodiť to treba!“ Táááák mi odľahlo. A pokračovala: „Robert, prosím Vás, vyhodte to!“ Rýchlo som teda vzal milého budhu a hodil do sáčku na odpadky pod stolom. A tetuška s takou rozhodnosťou, že: „Nie, vyhod' to úplne preč, nech nám to tu neprekáža...“ Tak som budhu vybral zo sáčku pod naším stolom a vyhodil do centrálneho koša celého vagóna tak, aby si ho tam nikto nevšimol... „Láska“ bola spokojnááá a ja s ňou. Prehlásila, že hneď, keď príde domov, dá preč tých budhov a dá si tam niečo iné. Ešte porozmýšľa. Nuž, myslím, že to bolo o chl. Vďaka, Bože, za odvalu, nápad a myšlienku... A ako je to s твоjím príbytkom a s tým, čím sa obklopuješ? Snažíš sa i druhých okolo chrániť? Alebo sa dobrovoľne ako hlúpy vojak na bojovom poli odkrývaš? Buď múdry a hlavne kráčaj s Bohom.

Koniec dobrodružstiev na transsibírskej magistrále a začiatok nových

Nuž takto sa zakončili dobrodružstvá cesty Roberta na Ďaleký východ tam a späť – v Irkutsku som sa zo srdca rozlúčil s „Láskou“, ktorá ma celú cestu sprevádzala ako anjel daný od Boha... Na konci chcem povedať len toľko, že aj ty môžeš každý deň prežívať dobrodružstvá, ktoré má Boh pre teba pripravené. Nezabudni si však otvoriť oči srdca, inak popri nich prejdeš nepovšimnutím... a nevšimneš si ani anjelov, ktorých ti denne posiela do cesty...

3 dni ma vo vlaku cez Sibír sprevádzala Láska

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Január 2010 10:23

Fotogaléria k článku:

{joomplu:3109 left} [Cesta vlakom z Blagoveščenska späť do Irkutska](#)

VIDEÁ k článku:

[VIDEÁ](#)